

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 8

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΙΚΤΗΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΔΙΟΡΙΣΘΕΙΣΗΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΝΤΟΥΑΡΙΑΣ, ΠΡΟΣ ΣΥΣΚΕΨΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ, ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ.

[Μόλις κατ' αὐτὰς διαδιδασθέντος ἐκ Λονδίνου τοῦ ἐπισημοῦ κειμένου τῆς Ἐκθέσεως τῆς Μικτῆς Δογματικῆς Ἐπιτροπῆς δημοσιευθέντος ἀγγλιστί καὶ ἑλληνιστί ὑπὸ τὸν τίτλον «Report of the Joint Doctrinal Commission appointed by the Oecumenical Patriarch and the Archbishop of Canterbury for Consultation on the points of agreement and differences between the Anglican and the Eastern Orthodox Churches» ἢ «Ἐκκλησία» παρέχει αὐτὸ ἐνταῦθα κατὰ πιστὴν ἀναδημοσίευσιν].

Ἡμεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Μικτὴν Δογματικὴν Ἐπιτροπὴν περὶ τῶν σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου, ἐκθέτομεν τὰ ἀκόλουθα:

I

ΟΡΟΙ ΔΙΟΡΙΣΜΟΥ.

Διωρίσθημεν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπομένων ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λάμπεθ, τοῦ συγκροτηθέντος τῷ 1930.

33 (β) Τὸ Συνέδριον παρακαλεῖ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας νὰ διορίσῃ ἀντιπροσώπους τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας καὶ νὰ προσκαλέσῃ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅπως διορίσῃ ἀντιπροσώπους τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἵνα ἀποτελέσωσι Δογματικὴν Ἐπιτροπὴν, ἣτις νὰ δυνηθῇ δι' ἀλληλογραφίας καὶ διὰ συσκέψεως νὰ παρασκευάσῃ κοινὴν ἔκθεσιν περὶ τῶν θεολογικῶν σημείων, ἐν οἷς ὑφίσταται διαφορά καὶ ἐν οἷς συμφωνία μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν.

33 (γ) Τὸ Συνέδριον, ἄτε μὴ συγκληθὲν ὡς Σύνοδος ἐπὶ σκοπῷ ἐκδόσεως ἐκθέσεως ἐπαγγελολομένης νὰ καθορίσῃ διδασκαλίαν, ἀδυνατεῖ νὰ ἐκδώσῃ τιαύτην ἐπίσημον ἔκθεσιν περὶ τῶν ἀντικειμένων, τῶν μνημονευομένων ἐν περιλήψει τῶν συζητήσεων μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθόδοξων ἀντιπροσώπων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας ἀφ' ἑτέρου, ἀλλ' ἀναγράφει, ὅτι ἀποδέχεται τὰς δηλώσεις τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων, τὰς ἀναγραφόμενας ἐν αὐτῇ ὡς ἐπαρκῆ ἔκθεσιν τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πράξεως

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν μετ' αὐτῆς ἐν κοινῶν διατελουσῶν Ἐκκλησιῶν περὶ τῶν ἀντικειμένων ἐκείνων.

II

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΜΠΕΘ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἔσχεν ὑπ' ὄψιν τὸ τρίμημα ἐκεῖνο τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λάμπεθ τὸ σχετικὸν πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀνωτέρω μνημονευομένην Περὶληψίαν τῶν συζητήσεων καὶ πρὸς τοὺς τὰ Πακτικὰ τῶν γενομένων συζητήσεων. Τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα ἐπισυνάπτει ὡς Παράρτημα εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην. Ἐπειδὴ ἡ Περὶληψις ἔτυχε τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λάμπεθ, δὲν νομίζομεν, ὅτι ἔχομεν ἀρμοδιότητα, ὅπως συζητήσωμεν αὐτήν. Καὶ ἐπιθυμοῦμεν ὅπως παραπέμψωμεν αὐτήν, ἵνα τεθῇ πρὸ τῆς συγκληθησομένης τυχὸν Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Συνελεύσεων (Convocations) καὶ ἄλλων Συνόδων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας.

III

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ (ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΣ) ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἐν τῇ Περὶλήψει, ἣτις ἐγένετο ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λάμπεθ, ἐμνημονεύθη ἡ ἀποδοχὴ ὑπὸ εἰδικὰς περιστάσεις μελῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἄλλας ἱεροτελεσίας τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Κλήρου. Ἡ Ἐπιτροπὴ, ἔλαβε πρὸς τούτοις παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Fulham, ἐκπροσωποῦντος τὸ ἔργον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Βορείῳ καὶ τῇ Κεντρικῇ Εὐρώπῃ, παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Γιβραλτάρης ἐν σχέσει πρὸς τὴν Νοτίαν Εὐρώπην καὶ παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Βορείου Ἰνδιάνας ἐξ ὀνόματος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ἐκθέσεις, δεικνύουσας τὸ ἐπιεργὸν διευθετήσεων, οἷα αἱ προταθεῖσαι χάριν τῆς πνευματικῆς ζωῆς πολλῶν, ὅτινες τυγχάνουσι ἀπεμακρυσμένοι ἀπὸ τῶν ἱεροτελεστιῶν τῆς ἰδίας αὐτῶν Ὁμολογίας ἐν ἀμφοτέροις ταῖς Ἐκκλησίαις. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιθυμεῖ, ὅπως ὑποβάλλῃ πάντα ταῦτα πρὸ τῶν Συνόδων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας καὶ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ παρακαλέσῃ αὐτάς, ὅπως ἀποφασίσωσιν ὡς οἶόν τε τάχιστον περὶ τοῦ ἐπιεργόντος τούτου προβλήματος.

IV

ΤΟ ἜΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Τὸ καθήκον τῆς Ἐπιτροπῆς, συνωδὰ ταῖς ἡμέραις τοῦ διορισμοῦ αὐτῆς, εἶναι, ὅπως ἐξετάσῃ τὴν διδασκαλίαν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, καταγράψῃ τὰ σημεία,

ἐφ' ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῆ μεταξὺ αὐτῶν συμφωνία, σημειώσῃ οἰασθῆναι διαφοράς κεκτημένας σπουδαιότητα καὶ υποβάλλῃ ταῦτα εἰς τὰς οἰκείας Ἐκκλησίας. Ταῦτα ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν ἡ Ἐπιτροπὴ συνεζήτησε :

- 1) Τὴν Χριστιανικὴν Ἀποκάλυψιν,
- 2) Γραφὴν καὶ Παράδοσιν,
- 3) Τὸ Σύμβολον τῆς Ἐκκλησίας,
- 4) Τὴν περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Διδασκαλίαν,
- 5) Τὴν ποιικίαν τῶν ἡθῶν καὶ νομίμων τῆς Ἐκκλησίας,
- 6) Ζητήματά τινα σχετικὰ πρὸς τὰ Μυστήρια, καὶ προβαίνει νῦν εἰς ἐκθεσιν τῶν συμπερασμάτων αὐτῆς περὶ τῶν ἄνω σημείων.

1) ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ.

Ἀποδεχόμεθα τὴν Θεϊαν Ἀποκάλυψιν, ἣτις παρεδόθη ἡμῖν ἀπαξ καὶ ἔσασι ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ ἀποδεχόμεθα αὐτήν, ὡς ἀπεκαλύφθη ἐν ταῖς Ἁγίαις Γραφαῖς καὶ ὡς ἐγνωρίσθη καὶ παρεδόθη παρὰ τῶν Ἀποστόλων ἐν τῇ Παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

2) ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

Συμφωνοῦμεν, ὅτι λαμβάνομεν τὴν Θεϊαν Ἀποκάλυψιν ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ διὰ τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Παραδόσεως. Γραφὴν λέγοντες ἐννοοῦμεν τὸν Κανόνα τῆς Γραφῆς, ὡς οὗτος ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ ἐγένετο δεκτὸς ὑφ' ἀπάσης τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων βιβλίων, ἅτινα καλοῦνται ὅτε μὲν Δευτεροκανονικά, ὅτε δὲ Ἀναγινωσκόμενα, ἀποδεχόμεθα ὡσαύτως τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου « Ἄλλ' ἔνεκά γε πλείονος ἀκριβείας προστίθημι καὶ τοῦτο γράφων ἀναγκαίως, ὡς ὅτι ἔστι καὶ ἕτερα βιβλία τούτων ἐξῶθεν, οὐ κανονιζόμενα μὲν, τετυπωμένα δὲ παρὰ τῶν πατέρων ἀναγινώσκεσθαι τοῖς ἄρτι προσερχομένοις καὶ βουλομένοις κατηχεῖσθαι τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον... καὶ ὅμως, ἀγαπητοί, κἀκείνων κανονιζομένων καὶ τούτων ἀναγινωσκομένων κ. τ. λ. ». Καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἱερωνύμου : « Ecclesia legat eos (libros) ad aedificationem plebis, non ad auctoritatem ecclesiasticorum dogmatum confirmandam », τ. ἔ. « ἡ Ἐκκλησία (δύναται) νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ βιβλία ἐκεῖνα εἰς οἰκοδομὴν τοῦ λαοῦ, ἀλλ' οὐχὶ εἰς θεσπίσιν τοῦ κύρους ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων ».

Ἐφεξῆς οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας λέγουσιν : « Ἡ Ἁγία Γραφή περιέχει πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον εἰς σωτηρίαν : οὕτως ὥστε πᾶν ὅ,τι δὲν ἀναγινώσκειται ἐν αὐτῇ, οὐδὲ δύναται νὰ ἀποδειχθῆ δι' αὐτῆς, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητηται παρ' οὐδενός, ὅτι δέον νὰ πιστεῦται ὡς Ἄρθρον Πίστεως ἢ νὰ θεωρῆται ὡς ἀπαιτούμενον ἢ ἀναγκαῖον εἰς σωτηρίαν ». Ὡς λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος : « Αὐτάρκειες μὲν γὰρ εἰσιν αἱ ἅγαι καὶ θεόπνευστοι γραφαὶ πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ἀπαγγελίαν ». Καὶ ἀλλαχοῦ : « Ταῦτα πηγαὶ τοῦ σωτηρίου, ὥστε τὸν διψῶντα ἐν τούτοις ἐμπορεῖσθαι λογίω· ἐν τούτοις μόνους τὸ τῆς εὐσεβείας διδασκαλεῖον εὐαγγελίζεται· μηδεὶς τούτοις

ἐπιβαλλέτω, μηδὲ τούτων ἀφαιρείσθω τι ». Καὶ ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος : « In eis quae aperte in scripturis positae sunt inveniuntur illa omnia, quae continent fidem, moresque vivendi, spem scilicet atque caritatem » τ. ἔ. « ἐν ἐκείνοις, ἅτινα σαφῶς κείνται ἐν ταῖς Γραφαῖς, πάντα εὗρηται, ἅτινα συγκροτοῦσι πίστιν καὶ ἠθικὴν, ἦτοι ἐλπίδα καὶ ἀγάπην ».

Ἡ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας λέγουσιν : « Ἡ Ἁγία Γραφή συμπληροῦται, διασαφηνίζεται καὶ ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ». Ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Βασίλειος : « Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν. τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα. Ἄπερ ἀμφοτέρω τῶν αὐτῆν ἰσχυὸν ἔχει πρὸς τὴν εὐσεβείαν, καὶ τούτοις οὐδεὶς ἀντρεῖ ὅστις γε κἂν κατὰ μικρὸν τούτων θεσμῶν ἐκκλησιαστικῶν πεπειράται. Εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαιμεν τὰ ἀγραφα τῶν ἔθων, ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν δύναμιν παραιτεῖσθαι, λάθοιμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ καίρια ζημιούντες τὸ Εὐαγγέλιον, μᾶλλον δὲ εἰς ὄνομα ψιλὸν περιστῶντες τὸ κήρυγμα. Οἷον (ἵνα τοῦ πρώτου καὶ κοινοτάτου πρώτου μνησθῶ) τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ τοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἠλπιούσας κατασημαίνεσθαι, τίς δὲ διὰ γράμματος διδάξας ; Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τεράφθαι κατὰ τὴν προσευχὴν, ποῖον ἡμᾶς ἐδίδαξε γράμμα ; Τὰ τῆς ἐπικλήσεως ῥήματα ἐπὶ τῇ ἀναδείξει τοῦ ἄρτου τῆς εὐχαριστίας, καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας, τίς τῶν ἁγίων ἐγγράφως ἡμῖν καταλέλοιπεν ; Οὐ γὰρ δὴ τούτοις ἀκούμεθα, ὧν ὁ Ἀπόστολος ἢ τὸ Εὐαγγέλιον ἐπεμνήσθη, ἀλλὰ καὶ προλέγομεν, καὶ ἐπιλέγομεν ἕτερα ὡς μεγάλην ἔχοντα πρὸς τὸ μυστήριον τὴν ἰσχύον, ἐκ τῆς ἀγράφου διδασκαλίας παραλαβόντες ».

Μετὰ τὰς γενομένας ὡς ἄνωτέρω δηλώσεις συνεφωνήσαμεν εἰς τὴν ἀκόλουθον δῆλωσιν :

Πᾶν τὸ πρὸς σωτηρίαν ἀναγκαῖον εὗρηται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, ὡς αὕτη συμπληροῦται, διασαφηνίζεται καὶ ἐννοεῖται ἐν τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἰκοῦντος Ἁγίου Πνεύματος.

Συμφωνοῦμεν, ὅτι λέγοντες Ἱερὰν Παράδοσιν ἐννοοῦμεν τὰς ἀληθείας, αἵτινες κατῆλθον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων διὰ τῶν Πατέρων, αἵτινες ὁμολογοῦνται ὁμοφώνως καὶ συνεχῶς ἐν τῇ ἀδιαίρετῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ διδάσκονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Συμφωνοῦμεν, ὅτι οὐδὲν τὸ περιεχόμενον ἐν τῇ Παραδόσει ἀντιφάσκει πρὸς τὰς Γραφάς. Καίτοι ἀμφοτέρω αὐτὰ δύναται λογικῶς νὰ ὀρισθῶσι καὶ διακριθῶσι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὅμως δὲν δύναται νὰ χωρισθῶσι ἀπ' ἀλλήλων οὐδ' ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

Η ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩΝΙΑΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Διὰ τὸν μελετητὴν τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἱστορίας δὲν εἶναι καθόλου ἄγνωστος ἢ ποτὲ διαλάμψασα Ἀθωνιὰς Ἱερατικὴ Σχολή. Αὕτη ἰδρυθεῖσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος τῇ πρωτοδουλίᾳ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου τοῦ Ε' καὶ τῇ συνδρομῇ τοῦ ἱερομονάχου Μελετίου Βατοπεδίου ἐπέτινος λόφου πλησίον τῆς μονῆς Βατοπεδίου ἐλειτούργησε τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1752 μὲ πρῶτον διδάσκαλον τὸν σοφόν, ἐμπνευσμένον καὶ πολυμαθῆ Εὐγένιον τὸν Βούλγαριν. Ἡ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγαλοῦδεάτου ἐκείνου κληρικῶς Ἀθωνιὰς Σχολή δὲν κατώρθωσε δυστυχῶς ἐξ αἰτίας τοῦ μετρίου ὕλικου παιδείσεως τῶν ἐν αὐτῇ μαθητευόντων νὰ σταδιοδρομήσῃ ὡς ἔπρεπεν εἰ μὴ τέσσαρα μόνον ἔτη. Καὶ καὶ μὲν ἡ Ἀθωνιὰς καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τὸν Βούλγαριν τετραετὴ μορφωτικὴν τῆς δρᾶσιν ἐξηκολούθησε τὰ μαθήματά της ὑπὸ ἄλλους ἐξόχους τοῦ Γένους διδασκάλους, ὡς ἦσαν ὁ Κουσοκαλυδίτης Νεόφυτος, ὁ Κυπριανός, ὁ Πάριος, ὁ Ζερτζούλης καὶ ἄλλοι μέχρι τοῦ 1821 περίπου, πλην ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἐπὶ Εὐγενίου Βουλγάρως δρᾶσιν.

Παραμεληθεῖσα μετὰ τὴν ἀποχώρησιν καὶ τὸν θάνατον τῶν διδασκάλων ἐκείνων καὶ ἐν τῷ μεταξὺ κατερειπωθεῖσα ἡ Ἀθωνιὰς ἐπανιδρύθη μόλις τὸ 1844, οὐχὶ πλέον πλησίον τῆς μονῆς Βατοπεδίου, ἀλλὰ ἐν Καρυαῖς, τῇ κωμοπόλει τοῦ Ἁγίου Ὀρους. Εἰς τὴν νέαν αὐτὴν Ἀθωνιάδα ἐδίδαξαν διάφοροι λόγιοι ἱεράρχαι καὶ μοναχοί, δὲν κατωρθώθη ὅμως νὰ παρουσιασθῶν καὶ σπουδαῖα ἀποτελέσματα ἀπὸ μορφωτικῆς ἀπόψεως, λόγῳ τῶν διαφόρων περιπετειῶν ἃς ὑφίστατο τότε τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος καθόλου ὑπὸ τὴν τουρκικὴν τυραννίαν.

Καὶ ἡ κατὰ τὸ 1752, ὅπως καὶ ἡ κατὰ τὸ 1844 λειτουργήσασα Ἀθωνιὰς Σχολή, παρὰ τὴν ἐλαττωματικὴν τῆς μορφωτικῆς σταδιοδρομίαν, ἠδυνήθη νὰ παιδεύσῃ καὶ νὰ παρουσιάσῃ μοναχοὺς καὶ κληρικούς, ἱεροκήρυκας καὶ διδασκάλους ἀξίους τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀποστολῆς των. Οὐχὶ ὀλίγας ὑπηρεσίας προσέφεραν εἰς τὴν ἐθνικὴν καθόλου ὑπόθεσιν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δουλείας οἱ Ἀγιορεῖται μοναχοὶ καὶ οἱ ἐξελεθόντες ἐκ τῆς Ἀθωνιάδος.

Διάδοχος τῆς παλαιᾶς ἐκείνης Ἀθωνιάδος εἶναι καὶ ἡ σημερινή, ἥτις μόλις ἀπὸ πέρυσιν ἀρχίσασα τὸ μορφωτικὸν τῆς ἔργον ἐπ' αἰσίαις αἰωνοῖς σκοπὸν τῆς ἐπέτατο τὴν μόρφωσιν τῶν νεαρῶν Ἀγιορεϊτῶν μοναχῶν. Ἡ σημερινή Ἀθωνιὰς λειτουργεῖ ἐν τινι με-

γαλοπρεπεῖ κυρίῳ τῆς βωστικῆς σκῆτης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, πλησίον τῶν Καρυῶν, ὑπὸ τὸν τύπον τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν. Πρὸς τὸ παρὸν ἔχει τέσσαρας τάξεις, τρεῖς τὸ ἕως ἐλληνικοῦ σχολείου καὶ μίαν γυμνασιακὴν, καὶ διδάσκονται ἐν αὐταῖς ἅπαντα τὰ μαθήματα τοῦ κύκλου τῶν ἱερατικῶν σχολῶν, μὲ καθηγητὰς πτυχιούχους τῆς Θεολογίας, τῆς Φιλολογίας, τῶν Μαθηματικῶν καὶ τῶν τεχνικῶν μαθημάτων. Ἡ καταβαλλομένη μορφωτικὴ ἐργασία εἰς τοὺς οὗδ' ἐπιπέτου μαθητὰς τῆς σχολῆς εἶναι ἀξιόλογος, εὐχῆς δ' ἔργον θὰ ἦτο ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία δεῖξουν περισσύτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἀγιορειτικὴν ταύτην σχολὴν παρακολουθεῖσαι δι' ἀντιπροσώπων των τὴν καθόλου ἐργασίαν αὐτῆς, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν πόσον ἀπαραίτητος εἶναι ἡ μόρφωσις τῶν ἐλλήνων ὀρθοδόξων μοναχῶν εἰς τὸν σημερινὸν αἰῶνα τῶν φώτων, τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Καρυαὶ Ἀγ. Ὀρους, τῇ 29ῃ Ἰανουαρίου 1932

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητῆς Θεολόγος Ἀθωνιάδος Ἱερ. Σχολῆς.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

Ἔχομεν Πατέρα πανάγαθον.

«Ἐστὶ δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγγνίσθη καὶ δραμὸν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατετίλησεν αὐτόν».
(Λουκ. ιε'. 20)

Ἄφ' οὗ διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ τελώνου καὶ τοῦ φαρσαίου ἡ Ἐκκλησία ἐπέστησε τὴν προσοχὴν μας ἐπὶ τοῦ κινδύνου τῆς ὑπεροψίας, μᾶς δίδει σήμερον τὴν εὐκαιρίαν διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. ιε'. 11—32) νὰ ἴδωμεν ποῦ ὀδηγεῖ τὸν ἀνθρώπον ἢ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπομάκρυνσις καὶ ἡ λατρεία τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τί ὁ Θεὸς ὡς πανάγαθος πάντων πατὴρ οἰκονομεῖ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πλανηθέντων. Ἀφίνοντες τὸ πρῶτον σημεῖον διὰ τὴν κατ' ἰδίαν αὐτοεξέτασιν, ἦν ἕκαστος πιστὴς ὀφείλει νὰ κάμῃ, ἄς ἀσχοληθῶμεν ἐπὶ τοῦ δευτέρου σημείου, ἥτοι ἐπὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, ὁμώμενοι ἀπὸ τῆς συμπεριφορᾶς ἣν ὁ πατήρ τῆς παραβολῆς ἐπέδειξε πρὸς τὸν ἐπιστρέψαντα ἐκ τῆς ἀσωτίας ἐλεεινὸν υἱόν.

Α'. —Τὸ «Εὐαγγέλιον» τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἐκόμισεν εἰς τὸν κόσμον εἶναι ἡ νέα διδασκαλία περὶ τῆς πατρὸς τῆς τοῦ Θεοῦ, ὡς αὕτη καταφαίνεται ἐκ πλείστων χωρίων τῆς Κ. Διαθήκης. Ἐπὶ τῆς διδασκαλίας ταύτης στηρίζεται ὁλόκληρος ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ, ἡ ἀξιοῦσα ἀπόλυτον πρὸς τὸν Θεὸν—Πατέρα ἀφοσίωσιν καὶ ἴσην πρὸς ἑαυτὸν ἀγάπην πρὸς πάντα ἀνθρώπον, πρὸς τὸν «πλησίον» ὡς πρὸς ἀδελφόν.

Καὶ μάλιστα ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρός εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ νὰ δώσῃ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων (Ἰω. γ'. 16).

Ἄς ἡμάρτησεν ὁ ἄνθρωπος, ἃς ἔγινεν ἔνοχος τῆς αἰωνίου κατάρας, ἃς ἔχασε τὸν «Παράδεισον τῆς τριφῆς», ἃς κατεδικάσθη εἰς τὴν κόλασιν ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος. Ὁ Θεὸς ἐξηκολούθησε νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν καθοδηγῇ καὶ νὰ τὸν προετοιμάσῃ μέχρις οὗ διὰ τοῦ Χριστοῦ τῷ ἔδωκε καὶ πάλιν τὴν ἐξουσίαν νὰ γίνῃ τέκνον τοῦ Θεοῦ (Ἰω. α'. 12).

Ἡ ἀγάπη δὲν ἀπελπίζεται ποτέ. Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀπειροτέλειος ἀγάπη τοῦ ἀπειροτελείου Πατρός. Γνωρίζει τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, γνωρίζει τὸ ἄστατον τῶν ἀνθρωπίνων ἀποφάσεων, γνωρίζει τὸ ἐπικίνδυνον τῶν ἀνθρωπίνων προσπαθειῶν καὶ ἔχει πάντοτε ποιητὰς τοὺς ἀγγέλους διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἐπιστρέφοντα, ἐκτείνει πάντοτε τὴν χεῖρα διὰ ν' ἀνεγείρῃ τὸν πεσόντα. «Ὅσάκις ἂν πέσῃς—φωνάζει—ἐγείραι καὶ σωθήσῃς», διότι δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ «ὡς τὸ ἐπιστρέφαι καὶ ζῆν αὐτόν».

Ἄς ἀπελπίζονται οἱ ἄνθρωποι ὅσον θέλουν· ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν ἀποκάμνει ποτέ καὶ ἐγείρει πολλὰκις καὶ «ἀπὸ τῶν λίθων τέκνα τῷ Ἀβραάμ».

Β'.—Ἡ σήμερον ἀναγνωσθεῖσα περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου μὲ τὴν παραστατικωτάτην τοῦ Ἀσώτου παραβολῆν, ἂν ὀλόκληρος εἶναι θαῦμα ἐκφράσεως, εἰς τὸ σημεῖον ἐν ᾧ περιγράφει τὴν χαρὰν τοῦ πατρὸς προκαλεῖ τὰ δάκρυα καὶ τοῦ μᾶλλον σκληροκαρδίου ἁμαρτωλοῦ.

Διότι ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἦλθεν ὁ Χριστός, διὰ νὰ δείξῃ τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῆς μετανοίας τὸν ἄνθρωπον καὶ αἴρων αὐτὸς ἐπὶ τῶν ὤμων του «τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς μέχρι τοῦ θανάτου ὑποταγῆς Του πρὸς τὸν ἀναμένοντα μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας Οὐράνιον Πατέρα (Ἰω. α' 29, Ρωμ ε' 12-21, Ἰω ιδ' 6).

Τοῦτο ἐκφραστικώτατα περιγράφει διὰ τῆς ἄλλης γνωστῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ ποιμένος καὶ τοῦ ἀπολωλότου προβάτου (Λουκ. ιε' 4—7, πρβλ. Ἰω. ι' 11—15). Πόση δὲ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν οὐρανῶν διὰ τὴν ἐπιστροφήν ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ ζωνρότητα ἐκφράζει καὶ ἡ παραβολὴ τῆς δραχμῆς (Λουκ. ιε' 8—10).

Τοιαύτην ἐγγύτησιν ἔχοντες σφραγισθεῖσαν διὰ τοῦ Αἵματος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἃς ἐπαναπαυθῶμεν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. «Δεῦτε καὶ δι-λεγχθῶμεν, λέγει Κύριος, καὶ ἐὰν ὦσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ, καὶ ἐὰν ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ».

Ἄς μὴ διατάσωμεν νὰ τρέξωμεν πρὸς τὸν θρόνον τῆς χάριτος Αὐτοῦ εἰς τὸν ὁποῖον παρεδρεύει αὐτὸς ὁ Χριστὸς διαρκῶς ὑπὲρ ἡμῶν «ἐντυγχάνων πρὸς τὸν Πατέρα» (Ἐβρ ζ' 25). Πρὶν ἀκόμη πλησιάσωμεν, ἐκεῖνος θὰ τρέξῃ διὰ νὰ μᾶς ἐναγκαλισθῇ.

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ἃς τονώσῃ τὴν ἀπόφασίν μας καὶ ἡ διαγωγή τοῦ πατρὸς τῆς παραβολῆς ἃς ἐνισχύσῃ τὰ γόνατά μας ὥστε νὰ τρέξωμεν τὸ ταχύτερον καὶ ν' ἀποθέσωμεν ὡς στολὴν ὀυπανθεῖσαν τὸν «παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον» (Βφρσ. δ' 2, Κολοσ. γ' 9). Ἦδη πρὸ ἡμῶν ἔχουν προστρέξῃ καὶ ἔχουν σωθῆ ὁ Δαβίδ, ὁ Μανασσῆς, οἱ Νινευίται, ἡ πόρνη, ὁ Ζακχαῖος, ὁ Πέτρος, ὁ ληστής. Δὲν

ὑπάρχει κανεὶς ὅστις ἦλθε πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα καὶ ἐπέστρεψε κενός. Διότι γνωρίζει Ἐκεῖνος ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὅτι «οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἱατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες», καὶ δὲν ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ καλέσῃ τοὺς δικαίους, «ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον ἀπευθύνεται πρὸς πάντας καὶ ὅλους προκαλεῖ νὰ ἐξετάζουν ἑαυτούς. Οὐδεμία ἀνεβλητικότης δύναται νὰ δικαιολογηθῇ. Τίποτε δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἄμεσον ἐπιστροφήν.

Πᾶσα ἡμέρα παρερχομένη χωρὶς μετάνοιαν εἶναι εἰς κρῖκος ἐπιπλέον συνδετικός πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, μία βαθμὴς ἀκόμη ὀδηγοῦσα πρὸς τὸν Ἄδην. Καὶ διως οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐτοιμάζονται νὰ χαροῦν καὶ ὁ «μόσχος ὁ σιτευτός» κεῖται ἔτιμος ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἄς μὴ πικράνωμεν ἐπὶ πλέον τὰ σπλάγχνα τοῦ Παναγάρχου Πατρὸς.

E. G. M.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ αἵματηρὸν δίδαγμα

Εἰς τὸ πολύμορφον καὶ ὀδυνηρὸν πρόβλημα τοῦ κακοῦ ρίπτει μίαν φωτεινὴν ἀκτῖνα ἢ καὶ διὰ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ ὀδηγοῦσα καὶ παιδαγωγοῦσα τὸν ἄνθρωπον *θεῖα Πρόνοια*. Καὶ ἡ ὁδὸς αὕτη εἶνε ὅτι ἀνέκαθεν ἢ βιωτικὴ ἐδίδαξε πείρα, καθ' ἣν ἡ ἁμαρτία ἐνέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν τιμωρίαν της, τοῦτο δ' ἔχων ἐπ' ὄψιν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει ἐκ στοιχειώδους τοῦλάχιστον φρονήσεως νὰ φεύγῃ τὸ κακόν. Οἱ κατ' αἰ-τάς εἰς τὸ κακορροδικεῖον ἀχθέντες ἀνθρωποκτόνοι βλέπονσιν ἑαυτοὺς ραγδαίως φερομένους εἰς ὃ βάραθρον ἔρριψαν τοὺς ἀνυπόπτους πλησίον των. Ἄλλ' εἶνε παλαιότατον, ὡς ὁ ἄνθρωπος, δίδαγμα τῆς ζωῆς, ὅτι «ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκει ἁμαρτίαν, ἢ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκτείνει θάνατον» καὶ ὅτι, πάλιν, «τὰ ὀψόνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος», αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ σωματικὸς, ἵνα καὶ ὡς ἔσχατον φυσικὸν κακὸν ἐμφανισθῇ τοῦ μεγάλου ἠθικοῦ κακοῦ ἢ συνέπεια. Θὰ ὑποστῶσι λοιπὸν ἴσως τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν οἱ φρονεῖς τοῦ πλησίον των. Τρομερὸν τὸ δίδαγμα, ἀλλὰ ἡ φρίκη του θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς χαλινὸς ἀνασταλτικὸς ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν κατωφέρειαν τοῦ κακοῦ κατολισθήσεως.

Ἀντίδρασις.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ζωηρῆς ἐκδηλωθείσης δυσφορίας καὶ ἀγανακτήσεως τοῦ κοινῶν κατὰ τῶν δικαιομένων ἐγκληματιῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκακοποιούντο ἂν δὲν ἐλαυβάνοντο τὰ προσήκοντα μέτρα, ὁ τύπος ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν ὅπως ἐκδηλώνεται συστηματικῶς ἢ τοιαύτη ὑγιῆς ὀμαδικὴ ἀποδοκιμασία καὶ ἀντίδρασις ὁσάκις ἐν γένει ἐπισυμβαίνουνσι παρεκτρο-

παί μὴ ἔχονσαι μὲν τὸν χαρακτήρα τῶν δικαζομένων βαυβάτων καὶ ἐκδίλωσι ἀπαυθρόπων ἐγκλημάτων, πάντως ὁμως βλαπτικαὶ διὰ τὸ κοινωνικὸν σύνολον, μὴ ἀμοιροῦσαι ὁμως κατ' οὐσίαν καὶ ἐγκληματιζῶν ἀποτελεσμάτων. Τὴν αὐτὴν παρατήρησιν διειπέπωσαν ἐν εἴδει μομφῆς καὶ ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἑπορευγὸς ἐξ ἀφοριῆς κομμουνιστικῶν τιμῶν ἐκδηλώσεων, «διότι ἔναντι τοῦ ἰδεολογικοῦ φανατισμοῦ τῶν ἐπαρτίθμων αὐτῶν ἑπονομεϊτῶν τοῦ ἀστικοῦ καπιταλισμοῦ δὲν ἀντιτάσσεται ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας ὅχι μόνον ἀνάλογος ἑπὲρ τῶν φιλελευθέρων ἰδεῶν, αἱ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν βᾶσιν τοῦ κοινωνικοῦ συγκροτήματος, φανατισμός, ἀλλ' οὐδὲ καὶ στοιχειῶδες ἐνδιαφέρον». Αἰεῖται, πράγματι, ἀπὸ τὸ κοινωνικὸν σύνολον τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, τῆς θαυμασίας ἐκείνης θεμελιώδους ἀρετῆς τοῦ γνησίου χριστιανοῦ, ἡ ὅποια εἶνε ἡ τροφὸς τοῦ ἑπὲρ τοῦ πλησίον ἐνδιαφέροντος, τῆς στηρικτικῆς τῆς κοινωνίας ἀλληλεγγύης. Μία γνησία χριστιανικὴ κοινωνία δὲν ἀγανακτεῖ μόνον ὁσάκις ἀκούει στραγγαλισμοὺς καὶ τεμαχισμοὺς, ἀλλ' ἐξεγείρεται καὶ διὰ τὴν παραμικρὰν κατὰ τοῦ πλησίον ἀδικίαν καὶ διὰ τὴν μᾶλλον ἀσήμαντον κατὰ τοῦ πλησίον βλάβην καὶ ἐνεργῶς κατ' αὐτῆς ἀντιδρᾷ διὰ πάντων τῶν νομίμων μέσων.

*

Ἐν περιουδάστῳ ἀρθρῷ του «περὶ τῆς σημερινῆς θεολογικῆς καταστάσεως» δημοσιευομένῳ ἐν τῷ διαμαρτυρομένῳ περιοδικῷ «Theologische Blätter» (Δεκ 1931) ὁ καθηγητὴς Otto Piper τονίζει μεταξὺ τῶν ἄλλων τὴν ἑσηροτάτην νοσταλγίαν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς πρὸς «αὐθεντίας» (Autoritäten) καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Edgar Jung παρατηρεῖ, ὅτι καὶ πολιτικοὶ εἶτι ἀλευθύνουσι πρὸς τοὺς θεολόγους τὴν ἐξῆς παράκλησιν: «Δότε εἰς ἡμᾶς πάλιν καὶ σταθερὸν νὰ πιστεύωμεν, ἃς εἶναι ὅτι καὶ ἂν εἶναι. Ἄν δύνασθε νὰ δώσητε εἰς ἡμᾶς τοῦτο ὡς αὐθεντικὴν καὶ ἀναλλοίωτον ἀλήθειαν, θὰ τὸ δεχθῶμεν εὐχαρίστως!» Ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθρῷ εὐρίσκομεν ἀξιοπυδάστον δῆλωσιν τοῦ διαμαρτυρομένου θεολόγου Bannhofer θεωροῦντος τὴν παρούσαν κρίσιν τῆς διαμαρτυρομένης θεολογίας ὡς κρίσιν περὶ αὐτὴν τὴν θφὴν (Strukturkrise) τῆς θεολογίας ταύτης, ἣτις μόνον διὰ οὐσιαστικῆς μεταβολῆς τῆς δύναται κατ' αὐτὸν νὰ ἀρθῆ.

*

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐτελεύτησαν τὸν βίον οἱ ἐξῆς ἔγκριτοι καθηγηταὶ τῆς θεολογίας: P. Bihlmayer τῆς Πατρολογίας, Max Lohr τῆς Παλ. Διαθήκης καὶ K. W. Sely τῆς Παλαιογραφίας καὶ Παπυρολογίας.

*

Κατὰ τὸ ὁκαδημεικὸν ἔτος 1931-32, ἀρχάμενον ἀπὸ τῆς 3 Νοεμβρίου, ἐνεγράφησαν εἰς τὸ βιβλικὸν Ἰνστιτούτον τῆς Ρώμης 75 ἀκουαταὶ καὶ εἰς τὰς τρεῖς τάξεις, ἐξ ὧν τακτικοὶ φοιτηταὶ 61, ἔκτακτοι 7 καὶ φιλοξενούμενοι 8.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκτὸς τῶν τριῶν τακτικῶν συνεδριῶν ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην συνήλθεν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν παρέστη δὲ κατ' αὐτὴν καὶ ὁ κ. Ἐπορευγὸς τῶν Ἐρησκειμάτων καὶ Παιδείας, εἰς δὲ ὑπεβλήθησαν αἱ παρατηρήσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῶν κατατιθεμένων εἰς τὴν Βουλὴν ἐκκλησιαστικῶν νομοθετημάτων.

Ἐξ ἀφοριῆς ἐκτρόπων λαβιντων χώραν ἐντὸς ἐξωκκλησίου ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐν Ἐδέσσει γυμνασίου, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἀντίγραφον τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἐδέσσης διαβιβασθῆ τῷ Ἐπορευγῷ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐρησκειμάτων, ἵνα διαβιβᾶσθαι τοῦτο εἰς Γεν. Ἐπιθεωρητὴν καὶ συστῆσθαι γενικῶς τοῖς ἐπιθεωρηταῖς ὅπως συστήσωσι τὴν προσοχὴν τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων ἐπὶ τῆς περιφρουρήσεως τοῦ Ἐρησκειτικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ φρονήματος τῆς μαθητιώσης νεολαίας.

Διωρίσθη ἡγούμενος κατόπιον ἐκλογῆς τῆς ἰ. μονῆς «Εἰκοσιφοινίσσης» Δράμας ὁ ἀρχιμ. Σάββας Δασκαλάκης, σύμβουλοι δὲ οἱ Γρηγόριος Κατσιβακης καὶ Χρυσόστομος ἱεροδιάκονος.

Ἐξ ἀφοριῆς αἰτήσεως τοῦ σεβ. μητροπολίτου Κερκύρας πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ὅπως καὶ ἐν τῇ ἰ. μητροπόλει ταύτῃ ἐφαρμοσθῆ ὁ περὶ ἐνοριῶν νόμος, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως παρακαλέσθαι τὸ Ἐπορευγὸν τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐρησκειμάτων, ἵνα ἐκδώσθαι τὸ σχετικὸν διάταγμα περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ περὶ ἐνοριῶν νόμου καὶ ἐν τῇ ἰ. μητροπόλει Κερκύρας.

Διὰ διατάγματος ἐνεκρίθη ἡ ἀπόσπασις τῆς ἰ. μονῆς «Μεσοβουνίου» ἐκ τῆς ἰ. μονῆς «ἀγίου Γεωργίου» ἣτις προσηρτήθη εἰς τὴν ἰ. μονὴν «Σπηλιᾶς» τῆς ἰ. μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος.

Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ὅπως ἀποσταλῶσι τρεῖς ἱεροκήρυκες εἰς τὰς παραμεθορίους μητροπόλεις Φλωρίνης, Ἐδέσσης καὶ Βερροίας, ἀποσπώμενοι προσωρινῶς τῶν θέσεων αὐτῶν.

Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ὅπως ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν ἱερατικὴν Σχολὴν ἀγίας Ἀναστασίας δέκα ὑπότροφοι ἐκ τῶν παραμεθοριῶν Μητροπόλεως.

Τὸ Κ. Συμβούλιον Διοικήσεως Ἐκκλησ. Περιουσίας λαβὼν ἀφοριμὴν ἐξ ἐγγράφου τοῦ Ἰπ)ματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Κορίνθου ἀπεφάσισεν ὅπως καλέσθαι διὰ τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Κορινθίας τὸ ἡγ)λιον ἰ. μονῆς Φανερωμένης εἰς ἀπολογίαν διὰ τὴν παρὰ τὰς ῥητὰς διατάγας τοῦ Ὄργανισμοῦ διενέργειαν παρ' αὐτοῦ εἰσπραξέως ἀπ' εὐθείας μισθωμάτων.

Κατόπιον ἐνεργειῶν τοῦ Κ. Συμβουλίου Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησ. περιουσίας διατάχθησαν τὰ κατὰ τόπους γεωργικὰ γραφεῖα ὅπως κοινοποιῶσι πρὸς τὰ ἀρμόδια ἡγ)λια τὰ καθορισθέντα μισθώματα ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων ἰ. μονῶν. Εἰδοποιήθησαν δὲ τὰ κατὰ τόπους Ἰπ)ματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἵνα λάβωσι γνώσιν τῶν κοινοποιήσεων τούτων καὶ ἐπιληφθῶσι τῆς εἰσπραξέως τῶν καθωρισμένων μισθωμάτων.

Πρὸς τὰ Τοπικὰ Συμβούλια τὸ Κ. Συμβούλιον τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀνε

κοινώθησαν δι' Ἐγκυκλίου τῆς 15 Φεβρουαρίου τὰ ἑξῆς: Ἐκ τῶν ἀποστελλομένων ἡμῖν ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς λογ)μῶν τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας, ὡς ἐπίσης καὶ ἐξ ἄλλων συγκεκριμένων περιπτώσεων ἀφορωσῶν εἰς τὴν διαχείρισιν ὀρισμένων μονῶν, προκύπτει ὅτι ἕνια (ἡγ)λία δὲν ἐξετέλεσαν μέχρι σήμερον πληρῶς τὴν ὑποχρέωσιν ἣν ὁ νόμος ἐπιβάλλει εἰς αὐτά, ὅπως ἅπαντα τὰ ἔσοδα τῆς περιουσίας τῶν εἰσπραττωνται διὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τῆς ὁποίας δέον νὰ ἐνεργῆται καὶ ἡ πληρωμὴ τῶν ἐξόδων τῶν μονῶν. Τὴν τοιαύτην ἀταξίαν ὁσάκις περιῆλθεν εἰς γνώσιν ἡμῶν δι' ὀρισμένας μονὰς ἐκολάσαμεν ἤδη πειθαρχικῶς, πλὴν εἰμῶθα διατεθειμένοι, ἐὰν αὕτη συνεχισθῆ ὑφ' οἰωνδῆποτε μορφῆν καὶ εἰς τὸ μέλλον, ὅπως ἐπιδιώξωμεν πρὸς μεγάλην μας λύπην τὴν ποινικὴν δίωξιν τῶν ὑπεθύνων (ἡγ)λίων. Πρὸς ἀποτροπὴν τιοούτων λυπηρῶν ἐνδεχομένων θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν Ἐπικῶν Συμβουλίων ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἐκλείψῃ ἀμέσως πᾶσα εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο διαχειριστικὴ ἀνωμαλία τῶν Μονῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παρακαλοῦμεν ὅπως ἐν συνεργασία μετὰ τῶν οἰκείων Ἐπιμύτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς τὰ Ἐπιμύματα ταῦτα συγκεντρωθέντων ἤδη δελτίων ἀπογραφῆς τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας, ἐξακριβώσητε ἐπείγοντως ποίων κτημάτων τὰ ἔσοδα δὲν κατετέθησαν ἤδη ἢ δὲν κατατίθενται παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ. Μετὰ τὴν τοιαύτην ἐξακρίβωσιν δέον νὰ καλέσητε τὰ ὑπόλογα Ἡλία ὅπως καταθέσωσιν ἀμέσως τὰς ἐκ τῶν κτημάτων τούτων εἰσπράξεις τῶν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ, τάσσοντες εἰς ταῦτα ὀλιγοήμερον πρὸς τοῦτο προθεσμίαν. Εἰς ἡ περίπτωσιν ἡ προθεσμία αὕτη θὰ παρήρχετο ἀπρὶκτος δέον ὅπως γνωρίσητε ἡμῖν τοῦτο ἀμέσως, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ποινικὴν δίωξιν τῶν ὑπεθύνων Ἡλίων. Ἐφιστῶμεν ὡσαύτως τὴν ὑμετέραν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως συντελεσθῇ τάχιστα ἡ ἀπογραφὴ καὶ ἀποτίμησις ἀπάντων τῶν κτημάτων τῶν μονῶν τῆς περιφερείας σας, εἰς ὅσας δὲ περιφερείας συντελεσθῇ ἤδη ἡ ἀπογραφὴ καὶ ἀποτίμησις, ὅπως ἐξακριβωθῇ ἐπείγοντως ἐὰν τυχὸν ὑφίστανται μοναστηριακὰ κτήματα ἅτινα δὲν ἔχουσιν ἀπογραφὴν καὶ ἀποτιμηθῇ. Παρακαλοῦμεν τελικῶς ὅπως γίνῃ εἰδικὴ ἀνακοίνωσις τῆς παρουσίας ἐγκυκλίου εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τῶν ὑμετέρων συμβουλίων, ἀποσταλῶσι δὲ εἰς τὸν Ὄργανισμὸν ἀντίγραφα τῶν πρακτικῶν τῶν ληφθησομένων ἐπὶ τοῦ περιεχομένου ταύτης ὑμετέρων ἀποφάσεων.

—Τὰ ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Βερροίας καὶ Νιούσης κ. Πολυκάρπου καὶ τῇ ὑλικῇ καὶ ἠθικῇ αὐτοῦ ἀρωγῇ ἀθорύβως ἐργαζόμενα φιλόπρωχα καὶ φιλόανθρωπα σωματεία τῆς ἐπαρχίας Βερροίας καὶ Ναούσης ἐδαπάνησαν διὰ φιλανθρωπικούς σκοπούς κατὰ τὸ ἔτος 1931 τὰ ἑξῆς ποσά: 1) Ἡ ἐν Βερροία Φιλόπρωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν δραχμὰς 13.977 πρὸς περίθαλψιν 25 οἰκογενειῶν λαμβανουσῶν κατὰ μῆνα ἐπίδομα καὶ 13.706 εἰς ἔκτακτα βοηθήματα χορηγηθέντα εἰς 192 οἰκογενείας. 2) Ὁ σύλλογος δεσποινίδων Βερροίας ἢ «Φιλανθρωπία»

ἐδαπάνησε δραχ. 12.100 πρὸς ἔνδυσιν κατὰ τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα 212 μικρῶν παιδιῶν. 3) Τὸ ταμεῖον τοῦ ἐν Βερροία ναοῦ τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου δραχ. 34.345 πρὸς περίθαλψιν 688 ἀπόρων οἰκογενειῶν. 4) Ἡ ἐν Νιούση Φιλόπρωχος Ἀδελφότης δρ. 63.037 εἰς λατρικὴν περίθαλψιν καὶ διατροφήν ἀπόρων ἀσθενῶν. 5) Ἡ ἐν Ναούση Ἀγαθοεργὸς Ἀδελφότης Κυριῶν ἐδαπάνησε 27.860 δρ. πρὸς περίθαλψιν 500 ἀπόρων οἰκογενειῶν. 6) Ὁ σύλλογος δεσποινίδων Νιούσης ἢ «Μέριμα» ἐδαπάνησε δρ. 19.800 πρὸς ἔνδυσιν 300 μικρῶν παιδιῶν ὄρφανῶν καὶ ἀπόρων οἰκογενειῶν. Οἱ δὲ ἐργοστασιάρχαι Ναούσης ἀδελφοὶ Χρ. Λαυραῖ προσέφεραν εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. ἐπιτροπὴν πρὸς περίθαλψιν τῶν πλημυροπαθῶν τῆς ἐπαρχίας Βερροίας καὶ Νιούσης δρ. 15.000, κατὰ δὲ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων διένευμαν εἰς πτωχὰς οἰκογενείας περὶ τὰς 50.000 δρ. καὶ ἐτέρας 33.000 δρ. προσερχομένας ἀπὸ τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐργοστασίου, τὸ ὅπολον τῇ προτροπῇ τῶν ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῆ μίαν ἡμέραν ἀναπαύσεως τοῦ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Εἰς δὲ τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. τοῦ μητροπολίτου ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων ἀπόρων μαθητῶν δρ. 30.000. Ἦτοι καθ' ὄλον τὸ λήξαν ἔτος τὰ προμνημονευθέντα ἀγαθοεργὰ σωματεία ἐδαπάνησαν ἐν ὅλῳ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ὑπὲρ τὰς 300.000 δραχμὰς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Μετὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλικης σεβ. μητροπ. Σταυρουπόλεως κ. Ἰωακείμ εἰς μητροπολίτην Δέρκων ἢ διεύθυνσις αὐτῆς ἀνετέθη εἰς τὸν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπον Τραχείας κ. Ἀλέξανδρον Ζῶτον.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ περὶ λήγον τὸ παρ. ἔτος συγκροτηθεῖσα ἐν Νέα Ὑορκῇ Δ' Γεν. Συνέλευσις κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρα ἐψήφισε νέον Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπὶ τῇ βάσει μακροχρονίου καὶ ἐπιμελοῦς εἰσηγητικῆς ἐργασίας διαφόρων ἐπιτροπῶν. Κατὰ τὸν χάρτην τοῦτον τὸ κλίμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ περιφερείας διοικητικὰς μετ' ἰδίου συμβουλίου ἐκάστην ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀρχιερατ. ἐπιτρόπου, τελούσας ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ, ἀπαρτιοθεύσθη ἐκ 300 καὶ πλέον πληρεξουσίων πασῶν τῶν ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων, ἐξεδηλώθη πλήρης σύμπνοια ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἑλληνικῇ ὁμογένειᾳ τῆς Ἀμερικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐκάστον φύλλον τοῦ «περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας» δύο ἢ τρεῖς σελίδες περιέχουσι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον τοῦ τρέχοντος ἔτους ἵνα οἱ ἀναγινώσκοντες αὐτὸ χριστιανοὶ δύνανται νὰ παρακολουθῶσι τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας, δεδομένου ὅντος ὁ ἡθροσκειτικῶν ἡμερολογίων ἢ βιβλίων ἢ δημοσίευσις εἶνε ἀπηγορευμένη ἐν τῇ σημερινῇ Ρωσίᾳ, εἶνε δὲ πρὸ πολλοῦ κατηγορημένη καὶ ἡ Κυριακὴ καὶ ἡ εἰς ἑβδομάδας διαίρεσις τῶν μηνῶν.

ΡΩΜΑ·Ι·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀμέσως μετὰ τον θάνατον τοῦ πολωνοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων Slavomir Czerwinski, ἐκ τοῦ καθολικισμοῦ εἰς τὸν προτεσταντισμὸν προσελθόντος, πολλὰ ἐφημερίδες καθολικαὶ διυσχυρίσθησαν ὅτι ἐπὶ τῆς νεκρικῆς του κλίνης μετανοήσας ἐπανήλθεν εἰς τὴν προτέραν θρησκείαν του. Εἰς τοῦτο τὰ ὄργανα τοῦ προτεσταντισμοῦ ἀντισχυρίσθησαν ὅτι ὁ μεταστὰς ὑπουργὸς παρέμεινε πιστὸς εἰς τὴν δευτέραν θρησκείαν του μέχρι τελευταίας πνοῆς, καὶ ὅτι τὸ ὑπὸ τῶν καθολικῶν φημολογηθὲν ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ὑπουργοῦ συνεπέει ἐπιμονῆς κληρικῶν τινῶν κύκλων καθολικῶν εἰς καθολικὸς ἰσρεὺς μεταβὰς ἀκλήτος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐτοιμοθανάτου κατ' αὐτὰς τὰς στιγμὰς τῆς ἐν ἀναίσθησίᾳ ἀγωνίας αὐτοῦ ἀνέγνω ἐπ' αὐτῷ τὰς εὐχὰς τῆς ἀφέσεως.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Οἱ Church Times τοῦ Λονδίνου ἐξαίρουσι τὴν μεγάλην σημασίαν τῶν ἐπ' ἐσχάτων συγκληθεισῶν συνόδων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας διότι περιεβλήθη διὰ τοῦ κύρους αὐτῶν ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ συνδιασκέψει τῆς Βιρνης συμφωνία περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παλαιοκαθολικῶν κοινῶνας. Ἡ πράξις αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς σημεῖον ἐποχῆν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον πρώτην ταύτην φοράν μετὰ τὴν διάσπασιν τῆς δυτικῆς χριστιανισμοῦ κατεστάθη ἔνωσις μεταξὺ τῆς ἀγγλικ. Ἐκκλησίας καὶ ἄλλου ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, καὶ δὴ ξένη φυλῆς καὶ ἐθνικότητος. Ἐκτὸς τούτου τονίζεται καὶ ἡ βῆσις τῆς γενομένης ἐνώσεως, συνιστάμενη οὐχὶ εἰς τὴν γενικὴν ἢ μερικὴν ὁμοιομορφίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κοινότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησ. εὐταξίας, ἐκατέρας τῶν ἐκκλησιῶν—κατὰ τοὺς Times—ἀναγνωρίζουσι τὴν καθολικότητα καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐτέρας καὶ πιστευούσης ὅτι ἐκατέρα κατέχει πάντα τὰ οὐσιώδη τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἐκατέρα εἶνε ἐλευθέρη νὸ ἐκφράξῃ τὴν ἐαυτῆς πίστιν καθ' ὅλον τρόπον κρίνει εὐλογον, ἀλλ' ἀμφοτέραι δέχονται τὴν αὐτὴν ἀγ. Γραφήν, τὰ μυστήρια, τὰ σύμβολα καὶ τὴν ἱστορικότητα τοῦ ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ, ἥτοι αἱ θρησκευτικαὶ ἀρχαὶ παρ' ἀμφοτέραις κέλνται αἱ αὐταί.

—Ἐν τῇ κάτω συνόδῳ τῆς Ἀγγλικ. Ἐκκλησίας ὑπεβλήθη προτασις ὅπως πρὸς ἐπίτειξιν τῆς μετὰ τῶν Ἀουμορφώτων κοινῶνας ἐφαρμοσθῇ ἡ καὶ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων γενομένη δεκτὴ ἀρχὴ τῆς κοίνονομίας, καθ' ἣν ἐγένετο δεκτὸν ὅπως ἐπιτρέπηται μυστηριακὴ κοινῶνα μετὰ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανῶν ὑπὸ ὀρισμένης συνθήκας.

ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ

Ἐκ Κων)πόλεως ἀγγέλλεται ὅτι διὰ πρώτην φοράν ἤροξαστο ἐν τοῖς τεμένεσι κατὰ τὰς δημοσίας προσευχὰς ἢ ἀνάγνωσις τοῦ Κορανίου εἰς τὴν τουρκικὴν ἀντὶ τοῦ ἀραβικοῦ κειμένου, ὅπερ μέχρι τοῦδε ἔθεω-

ραῖτο ἱερὸν καὶ ἀπαραβίατον ὡς «θεόπνευστον» καὶ κατ' αὐτὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς ἐκ τῆς ἀρθρώσεως τῶν παραγομένους ἤχους. Ἐπ' ἴσης ἀγγέλλονται ὡς προσεχεῖς καὶ ἄλλαι μεταρρυθμίσεις, εἶον ἢ ἐν τοῖς τεμένεσι παράστασις τῶν πιστῶν μὲ ἀκάλυπτον τὴν κεφαλὴν, ἢ εἰσοδος αὐτῶν ἐνυποδητῶν καὶ ὁ περιορισμὸς τοῦ ἐθίμου τῶν θρησκευτικῶν νύψων εἰς τὰς οἰκίας τῶν πιστῶν, ἐνῶ αὐταὶ ἐτελοῦντο μέχρι τοῦ νῦν δημοσία ἐν ταῖς αὐλαῖς καὶ τοῖς προαυλίοις τῶν τεμενῶν μικρὸν πρὸ τῆς προσευχῆς.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βασιλείου Μ. Βέλλα, Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ὑπόμνημα εἰς τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Ναούμ. Ἀθῆναι 1932—Ὁ κ. Βέλλας ἀόκνως ἐργαζόμενος πρὸς προαγωγήν τῶν παρ' ἡμῖν ἀγιογραφικῶν μελετῶν, διὰ τοῦ ἀνα χείρας Ὑπομνήματος εἰς τὸν Ναούμ νέαν προσθέτει εἰς τὰς ἄλλας προσφάτους ἐργασίας του ἀξιόλογον συμβολὴν κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ἀξίαν ἰδίου λόγου, καθ' ὅσον τὸ βιβλίον τοῦ ἐν λόγῳ προφήτου, ἰδιαίτῶς δὲ διὰ τὸν θεῖον κατέχον ἐν τῇ προφητικῇ φιλολογίᾳ τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ἐφθαρμένον εἶνε καὶ ἀνεπιτυχῶς εἶχε μεταφρασθῆ Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ὁ σ. πραγματευόμενος περὶ τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς συνθέσεως τοῦ βιβλίου, τοῦ χρόνου τῆς συγγραφῆς αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ναούμ, οὗ χαρακτορίζει τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν καὶ παρέχει τὴν θεολογίαν, μεταβαίνει ἀκολούθως εἰς τὴν ἐρμηνείαν, ἥτις, ὡς ἐπόμενον, κατέχει τὸ μείζον τῆς συγγραφῆς. Καὶ τοῦτο τὸ ἔργον τοῦ κ. Βέλλα διακρίνει ἡ καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ συγγραφὰς χαρακτηρίζουσα ἐπισημονικὴ εὐσυνειδησία, κριτικὴ δεξιότης καὶ ἀρτία γνώσις τῆς συγγρόνου θέσεως τῶν ἀγιογραφικῶν προβλημάτων.

Ἄ κ α θ η μ ῖ α Ἀ θ η ν ῶ ν: Δεξιώσεις τοῦ τακτικοῦ μέλους τῆς Ἀκαδημίας Δημητρίου Σ. Μπαλάνου. Χαιρῆτισμός, προσφωνήσις καὶ ἀντιφωνήσις, Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας.—Ἐν τῇ ἀντιφωνήσει του ὁ νέος Ἀκαδημαϊκὸς ὠμίλησε περὶ τῆς σχέσεως ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς θύραθεν παιδείας, γενικώτερον δὲ περὶ τῆς σχέσεως θρησκείας καὶ ἐπιστήμης, «ὡς καὶ περὶ τῆς ὑψίστης σημασίας τὴν ὁποῖαν ἔχει ἡ ἀρμονία αὐτῶν οὐ μόνον δι' ἀμφοτέρων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ κοινωνικὸν καθόλου σύνολον, ἢ ἀληθῆς εὐημερία τοῦ ὁποῖου ἀποτελεῖ τὸν τελικὸν σκοπὸν πάσης ὑψηλῆς προσπαθείας», κατέληξε δὲ χαρακτηρίσας ὡς εὐτύχημα ὅτι «ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἔδειξεν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν περὶ τῶν σχέσεων θρησκείας καὶ ἐπιστήμης, δοῦσα τὴν δέουσαν σημασίαν εἰς τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην ἐν τῇ τάξει τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ καθορίσασα εἰδικὰς ἔδρας πρὸς θεραπείαν αὐτῆς».

II. Μ., Φιλοσοφικοὶ ἔλεγχοι καὶ ἀποκαλυπτήρια δοκησισόφου. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Κοσμοθεωρίας»). Ἀθῆναι 1932.

Κωνσταντίνου Γαρουφαλῆ, ἐπὶ 15ετίαν διατελέσαντος γραμματέως τῆς I. Μητροπόλεως Δημητριάδος Ὀδηγὸς τῆς ὑπηρεσίας τῶν Ἐνοριακῶν Ναῶν. «Βιβλίον χρησιμώτατον διὰ τὰ Γραφεῖα τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπειῶν», εἶναι δὲ ὁ τελειότερος τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδομένων ὀδηγῶν, διότι προέρχεται ἐκ πολυετοῦς πείρας περὶ τὴν διοίκησιν τῶν Ἰ. Ναῶν.

ΔΕΛΤΙΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ"

ΑΙΕΥΘΥΝΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 80. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 8
ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΥΟΝΤΩΝ ΔΡΧ. 100
ΜΑΘΗ ΤΡΙΩΝ ΔΡΧ. 80. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 90
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνονται :

Ο.Δ.Ε.Π. Δελτίον «Ἐκκλησία». Γραφεῖα Ι. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται :

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπὴν.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας.

Ἡ ἱερά μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας παρατείνει συμφώνως τῷ νόμῳ 5148 διὰ τρίτον τρίμηνον ἀπὸ σήμερον τὴν προθεσμίαν πρὸς ὑποβολὴν ὑποψηφιότητων διὰ τὰς χηρευούσας θέσεις ἱερέων τῶν ἐνοριῶν Μίνθης, ἄνω Κοπανίτσας, Τρουπητῆς καὶ Τριπύλας. Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῇ 17 Φεβρουαρίου 1932. (Ἐκ τοῦ μητροπολιτικοῦ γραφείου).

Ι. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων.

Ἡ ἱερά μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 40 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα, προκειμένου νὰ διενεργηθῇ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων ἱερέων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου Σπυρέλου τοῦ δήμου Ἀργιθέας. Ἐν Καρδίτῃ τῇ 17 Φεβρουαρίου 1932. † Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἱερεκλήλ.

Ι. Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν.

Προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ προσόντα συμφώνως τῷ νόμῳ, ὅπως μέχρι τῆς 8ης Μαρτίου ἔ.ε. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν κενῶν θέσεων ἐφημερίων τῶν χωρίων Ἀρδανίου, Βαρυμπόπης, Καλλιρρόης (πρ. Βελιτσαίων), Βόργιαννης, Λειβαδοχωρίου (πρ. Γκιόνθι), Δολιτῶν, Ζαιτσαίων, Ζάγκου Μαροῦ, Ζιῶλης, Καλογριανῆς, Μεγάλων Καλυβίων, Χασάν Καλυβίων, Περιοκορράχης (πρ. Καπιδνοῦ), Κλεινοβοῦ, Καταφύτου (πρ. Κόττορης), Στουραεῖκα (πρ. Κουτσαίων), Κριτσοτάδων, Ἀνθούσης (πρ. Λεπενίτσας), Λιοπράσου, Λογγά, Ἀμπελοχωρίου (πρ. Μποροβίου), Παληοκαρυῆς, Παληοχωρίου, Κάτω Περγιάκου, Πύρας, Ράξης, Ριζαρίου, Σπαθᾶδων, Πεύκης (πρ. Στρούζης), Τσουγγούρου, Τυρλοσελίου, Βυτουμά, Μοσχοφύτου (πρ. Κουρνεσίου), Εὐλοπαρίου, Μεγάλου Κεφαλοβρύσου καὶ Νεοχωρίου. Ἐν Τρικκάλαις τῇ 8 Φεβρουαρίου 1932. † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος.

Ι. Μητρόπολις Ἀργολίδος

Κενωθείσης τῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἱ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου, προσκαλοῦνται οἱ βουλόμενοι καὶ κεκτῆμενοι τὰ νόμιμα καὶ τὰ κανονικά προσόντα (ἔγγραφοι καὶ πτυχιόχοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανε-

πιστημίου ἢ τῆς τοιαύτης τῆς Χάλκης, ἢ ἑτέρας ὁμοιοβάθμου) ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑπ' ἡψηφίον πρὸς πλήρωσιν αὐτῆς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλλωσιν τὰ δικαιολογητικὰ καὶ ἀποδεικτικὰ τῶν προσόντων των, κατὰ τὸ 80ὸν ἀρθρον τοῦ κωδικοποιηθέντος 5148 Ἐνομοτακτικού Νόμου. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 13 Φεβρουαρίου 1932. † Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ι. Μητρόπολις Ἀργολίδος

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν ἢ ἐκποίησης ἐνὸς οἰκίσκου ἐν Νέῳ Ἐπιδαύρῳ τῆς ἱ. μονῆς Ταλαντίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλ. ΟΔΕΠ τῆς ἱ. μητροπόλεως Ἀργολίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 28 Φεβρουαρίου 1932 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 ἕως 12 μεσημ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ ὑπ' ἡψηφίον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ πρόεδρος † ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

Ἐπίσης ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν ἢ ἐκποίησης α) ἀμπέλου Ταξιαρχῶν β) ἀμπέλου Ἀγνοῦντος γ) ὑδρομύλου μετὰ περιοχῆς Ἀγνοῦντος καὶ δ) ἀγρὸς «Μύλος - Ταξιαρχῶν» τῆς ἱ. μονῆς Ἀγνοῦντος - Ταξιαρχῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβ. ΟΔΕΠ τῆς ἱ. μητροπόλεως Ἀργολίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 28 Φεβρουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας ἕως τῆς 12 τῆς μεσημ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ ὑπ' ἡψηφίον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ πρόεδρος † ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

Ἐπίσης ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν ἢ ἐκποίησης α) οἰκίσκου ἐν Ἀργολίῳ μετὰ τῆς περιοχῆς του β) ἀγροῦ Φουρνάκι εἰς Γιαννουλεῖκα καὶ γ) ἀγροῦ Καρακαμπᾶ περιφερείας Νέου Φοίνου τῆς ἱ. μονῆς Καρακαλᾶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβ. ΟΔΕΠ τῆς ἱ. μητροπόλεως Ἀργολίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 28 Φεβρουαρίου 1932 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 ἕως 12 μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων, καὶ τῶν λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ ὑπ' ἡψηφίον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ πρόεδρος † ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Τὸ τοπικὸν Συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς ἱεράς μητροπόλεως Φθιώτιδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης τῶν ἀγρῶν 1) Δερβὲν Καρυῆς καὶ 2) Σμοκόβο τῆς ἱ. μονῆς Ἀγαθῶνος ἢ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Λαμίᾳ ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς τῇ 28 Φεβρουαρίου 1932. Ἐν Λαμίᾳ τῇ 22 Ἰανουαρίου 1932. Ὁ πρόεδρος † ὁ Φθιώτιδος Ἰάκωβος

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΕΙΔΩΝ

Προκειμένου νὰ ἀντικατασταθῶσι διάφορα παλαιὰ εἶδη τοῦ πανεπιστημιακοῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων ἤς Καπνικαρές ἐκποιοῦνται εἰς τιμὴν συμφέρουσαν καὶ εἰς ἀρίστην κατὰστασαν πολυέλεοι, μαρμαρίνος ἄμβων, ξύλινοι ἀρχιερατικὸς θρόνος κλπ. Αἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐνομοκατὰ ἐπιτροπῆς δύνανται νὰ ἀποταγθῶσι πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ, Πανεπιστήμιον, Ἀθῆνας.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι